

Exhortació apostòlica “Christifideles laici”

Joan Pau II (Cap I. nn. 16 y 17).
L'Església reflexiona en aquest
text sobre la vocació i missió
dels laics en l'Església i en el
món. El 98% dels fidels de
l'Opus Dei són laics.

09/03/2006

Cridats a la santedat

16. La dignitat dels fidels laics se'ns
revela en plenitud quan considerem
aquesta primera i fonamental

vocació que el Pare adreça a tots ells en Jesucrist per mitjà de l'esperit: la vocació a la santedat, o sigui, a la perfecció de la caritat. El sant és el testimoni més esplèndid de la dignitat conferida al deixeble de Crist.

El Concili Vaticà II ha pronunciat paraules altament lluminoses sobre la vocació universal a la santedat. Es pot dir que precisament aquesta crida ha estat la consigna fonamental confiada a tots els fills i filles de l'Església, per un Concili convocat per la renovació evangèlica de la vida cristiana. Aquesta consigna no és una simple exhortació moral, sinó una exigència ineludible del misteri de l'Església. Ella és la Vinya escollida, per mitjà de la qual els sarments viuen i creixen amb la mateixa limfa santa i santificant de Crist; és el Cos Místic, els membres del qual participen de la mateixa vida de santedat del seu Cap, que és

Crist; és l'Esposa estimada del Senyor Jesús, per qui Ell s'ha entregat per santificar-la (cf. *Ef* 5, 25 ss.). L'Esperit que va santificar la naturalesa humana de Jesús en el si virginal de Maria (cf. *Lc* 1,35), és el mateix Esperit que viu i obra a l'Església, amb la finalitat de comunicar-li la santedat del Fill de Déu fet home.

És urgent, avui més que mai, que tots els cristians tornin a emprendre el camí de la renovació evangèlica, acollint generosament la invitació de l'apòstol a ser "sants en tota la conducta" (1 P 1,15). El Sínode Extraordinari de 1985, als vint anys de la conclusió del concili, ha insistit molt oportunament en aquesta urgència: "donat que l'Església és en Crist un misteri, ha de ser considerada com a signe i instrument de santedat (...).

Els sants i les santes han estat sempre font i origen de renovació en

les circumstàncies més difícils de tota la història de l'Església. Avui tenim una gran necessitat de sants, que hem d'implorar sovint a Déu.

Tots a l'Església, precisament per ser membres d'ella reben i, per tant, comparteixen la comú vocació a la santedat. Els fidels laics estan cridats, a ple títol, a aquesta comú vocació, sense cap mena de diferència respecte la resta de membres de l'Església: “Tots els fidels, de qualsevol estat i condició estan cridats a la plenitud de la vida cristiana i a la perfecció de la caritat”; “tots els fidels estan convidats i han de tendir a la santedat i a la perfecció en el propi estat”.

La vocació a la santedat té les seves arrels al Baptisme i se'ns presenta de nou a la resta de sagraments, principalment a l'Eucaristia. Revestits de Jesucrist i plens del seu

Esperit, els cristians són “sants” i per això queden capacitats i compromesos a manifestar la santedat del seu ésser en la santedat de tot el seu obrar. L'Apòstol sant pau no es cansa d'amonestar a tots els cristians que visquin com ho fan els sants (Ef 5,3).

La vida segons l'Esperit , el fruit del qual és la santificació (cf. *Rm* 6, 22; *Ga* 5, 22), suscita i exigeix de tots i de cadascun dels batejats el seguiment i la imitació de Jesucrist, en la recepció de la seves Benaurances, en escoltar i meditar la Paraula de Déu, en la participació conscient de la vida litúrgica i sacramental de l'Església, en la l'oració familiar i comunitària, en l'afany y set de justícia, en dur a terme el manament de l'amor en totes les circumstàncies de la vida i en el servei als germans, especialment si es tracta dels més petits, dels pobres i dels que pateixen.

Santificar-se en el món

17. La vocació dels fidels laics a la santedat implica que la vida segons l'Esperit s'expressi particularment en la seva inserció en les realitats temporals i en la seva participació en les activitats terrenals. De nou l'Apòstol ens sacseja dient: “Tot el que feu, de paraula o d'obra, feu-ho en nom del Senyor Jesús, donant gràcies al Pare a través d'ell” (Col 3,17). Referint aquestes paraules del apòstol als fidels laics, el Concili afirma categòricament: “Ni l'atenció a la família, ni altres deures seculars han de ser quelcom aliè a l'orientació espiritual de la vida”. Ells, en efecte, han de santificar-se en la seva vida professional i social ordinària. Per tant, perquè puguin respondre a la seva vocació, els fidels laics han de considerar les activitats de la vida quotidiana com ocasions d'unió amb Déu i de compliment de la seva voluntat, així com també de servei

als altres homes, portant-los a la comunió amb Crist i en Crist.

Els fidels laics han de considerar la vocació a la santedat, no com una obligació exigent i irrenunciable, sinó com un signe lluminós de l'infinit amor del Pare que els ha regenerat a la seva vida de santedat. Tal ovació, per tant, constitueix una component essencial i inseparable de la nova vida baptismal, i com a conseqüència, un element constitutiu de la seva dignitat. Alhora la vocació a la santedat està lligada íntimament a la missió i a la responsabilitat confiada als fidels laics a l'Església i en el món. En efecte, la mateixa santedat viscuda, que deriva de la participació en la vida de santedat de l'Església, representa ja l'aportació primera i fonamental a l'edificació de la mateixa Església des de la vessant de la "Comunió dels sants". La mirada il·luminada per la fe descobreix un grandíols panorama: el

de tants i tants fidels laics –sovint inadvertits o fins i tot incompresos; desconeguts pels grans de la terra, però mirats amb amor per el Pare -, homes i dones que precisament en la vida i activitats de cada jornada, són els obrers incansables que treballen a la vinya del Senyor; són els humils i grans artífex –per la potencia de Déu, certament- del creixement del Regne de Déu a la història.

A més a més s'ha de dir que la santedat és un pressupost fonamental i una condició insubstituïble per realitzar la missió salvífica de l'Església. La santedat de l'Església és el secret i la mesura infal·lible de la seva laboriositat apostòlica i del seu ímpetu missioner. Només en la mesura que l'Església, l'Esposa de Crist, es deixa estimar per Ell i el correspon, arriba a ser una Mare plena de fecunditat en l'Esperit.

Tornem doncs a la imatge bíblica: el brollar i expandir-se dels sarments depèn de la seva inserció a la vinya. El que roman i jo en ell, aquell dóna molt fruit; perquè sense mi no podeu fer res (*Jn 15, 4-5*).

És natural recordar aquí la solemne proclamació d'alguns fidels laics, homes i dones, com beats i sants, durant el mes en el que es va celebrar el Sínode. Tot el poble de Déu, i els fidels laics en particular, poden trobar ara models de santedat i nous testimonis de virtuts heroiques viscudes en les condicions comuns i ordinàries de l'existència humana. Com han dit els Pares Sinodals: "Les Esglésies locals, i sobretot, les anomenades Esglésies joves, han de reconèixer atentament entre els que les integren, aquells homes i dones que van oferir en aquestes condicions (les condicions ordinàries de vida en el món i en l'estat conjugal) el testimoni d'una

vida santa, i que poden ser exemple per els altres, a fi de que, si fos convenient, fossin proposats per la seva beatificació i canonització.

Al final d'aquestes reflexions, adreçades a definir la condició eclesial del laic, torna a la ment la cèlebre exhortació de Sant Lleó Magne «*Agnosce, o Christiane, dignitatem tuam*». És la mateixa admonició que Sant Màxim, Bisbe de Turín, va adreçar als qui havien rebut la unció del Sant Baptisme: “Considereu l’honor que se us fa amb aquest ministeri!”. Tots els batejats estan convidats a escoltar de nou aquestes paraules de Sant Agustí: “Alegrem-nos i donem gràcies: hem estat fets no només cristians, sinó Crist (...). Sorpreneu-vos i alegreu-vos: hem estat fets Crist!”.

La dignitat cristiana, font de la igualtat entre tots els membres de l'Església, garanteix i promou

l'esperit de comunió i de fraternitat i, alhora, es converteix en el secret i la força del dinamisme apostòlic i missioner dels fidels laics. És una dignitat exigent; és la dignitat dels obrers cridats pel Senyor a treballar a la seva vinya. “Pesa sobre tots els laics- llegim en el Concili- la gloriosa càrrega de treballar perquè el disegni diví de salvació arribi cada dia més a tots els homes de tots els temps i de tota la terra”.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-ad/article/
exhortacio-apostolica-christifideles-
laici/](https://dev.opusdei.org/ca-ad/article/exhortacio-apostolica-christifideles-laici/) (12/08/2025)